

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Bc. Z. D.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Strouhalem, se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 899/9, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech kázeňských ze dne 29. 11. 2017, č. j. KRPU-143127-59/ČJ-2017-0400KR-PK, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 320/2017, o návrhu žalovaného na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů,

t a k t o :

- I. Krajský soud v Ústí nad Labem **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 15 A 320/2017 nařídit jednání nejpozději na **10. 8. 2020**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal ve shora označené věci žalobu dne 12. 12. 2017.

[2] Dne 19. 6. 2020 byl Nejvyššímu správnímu soudu postoupen návrh žalovaného na určení lhůty k provedení procesního úkonu. V něm poukazuje na to, že dne 13. 3. 2018 zaslal krajskému soudu své vyjádření k žalobě společně se správním spisem; dne 5. 4. 2018 mu byla doručena replika žalobce k vyjádření; od dubna 2018 nebyl ze strany krajského soudu ani účastníků řízení učiněn žádný úkon, krom toho, že se žalovaný opakovaně bezvýsledně dotazoval na stav řízení a urgoval rozhodnutí. S ohledem na uvedené má žalovaný za to, že ve věci dochází k nedůvodným průtahům a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud určil lhůtu k provedení procesního úkonu – jednání ve věci.

[3] K podanému návrhu se vyjádřil soudce krajského soudu JUDr. Černý s tím, že věc byla po provedení procesních úkonů zařazena do pořadí věcí určených k jednání. Dodal, že doba rozhodnutí ve věci v agendě 15 A v tuto chvíli přesahuje dva roky od podání žaloby,

pokud zde není důvod pro přednostní projednání žaloby. Byť soud chápe rozladění žalovaného nad dlouhou dobou od podání žaloby do rozhodnutí, postup soudu v dané věci odpovídá současnému stavu zatíženosti.

[4] Nejvyšší správní soud ověřil tvrzení žalovaného a konstatuje, že má oporu v předloženém soudním spise.

[5] Návrh je důvodný.

[6] Dle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích „[m]á-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení [...]“.

[7] Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

[8] Co se týče postupu krajského soudu, lze konstatovat, že soud se nedopustil zásadních průtahů ve vztahu k úkonům, které je nutno učinit, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno nařídit jednání, resp. vydat rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud opakovaně podotýká, že stav řízení, kdy soud již vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není *sensu stricto* známkou průtahu v řízení. Podstatné zde však je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k rozhodnutí a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě neodporuje požadavku spravedlivého procesu, který obecně nepředvídá vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

[10] Nejvyšší správní soud již několikrát uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný. Délku řízení nelze tudíž neustále ospravedlňovat bez dalšího odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí ani např. vytížeností jednotlivých soudců. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí

zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatelky. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“* (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další).

[11] Nejvyšší správní soud při respektování své ustálené judikatury ve věcech rozhodování dle § 174a zákona o soudech a soudcích odkazuje rovněž na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011, Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již dobu delší). V těchto dimenzích rozhoduje rovněž Nejvyšší správní soud.

[12] Pro posouzení předloženého návrhu v nyní projednávané věci vzal Nejvyšší správní soud za rozhodující, že žaloba byla podána již v roce 2017, tedy před více než dvěma roky; přitom z vyjádření krajského soudu nevyplývá, že by se věci zabýval v dohledné době.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup krajského soudu, jakož i s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, nemohl, než dospět k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu dosahující více než 2 roky, po kterou se žalovanému, jakožto účastníkovi řízení, dosud nedostalo rozhodnutí, již nelze ospravedlnit a považovat ještě za přiměřenou.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. Byť návrh žalovaného byl oprávněný, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů nepřiznal, neboť žalovanému žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, resp. ze spisu žádné takové náklady nevyplynuly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu